

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121474591
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121474591.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, zastúpený Remedium Legal, s. r. o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, proti žalovanému: C. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. mieru XXX/XX, XXX XX S., o zaplatenie 16.331,37 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18Csp/69/2021 - 132 zo dňa 10. mája 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu v časti výroku II., ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti nárok žalobcu na zaplatenie kapitalizovaných zmluvných úrokov po zosplatnení zamietol m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 515,22 EUR do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Rozsudok okresného súdu v časti výroku II. ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie sumy 24 EUR z titulu zmluvnej pokuty zamietol, p o t v r d z u j e .
- III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I/ Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 16.307,37 Eur, úrok 2.471,38 EUR, úrok z omeškania 453,85 EUR a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 16.307,37 EUR od 15. 12. 2020 do zaplatenia, to všetko v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti rozsudku.

II/ V prevyšujúcej časti sa žaloba žalobcu zamietla.

III/ Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 94% v lehote do 3 (troch) dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o výške náhrady trov konania.“

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podal na upomínacom súde - Okresný súd Banská Bystrica dňa 27. 08. 2021 žalobu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 16.331,37 EUR, úroku 2.986,60 EUR, úroku z omeškania 453,85 EUR a úroku z omeškania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca získal pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 12. 2020 od Slovenskej sporiteľne, a. s. (ďalej len „banka“). Banka so žalovaným uzavreli dňa 18. 05. 2018 zmluvu, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil zmluvu a tak banka pristúpila k mimoriadnemu zosplatneniu dlhu dňa 10.

08. 2020. Pohľadávky žalobcu ku dňu postúpenia činila 19.771,82 EUR a pozostávala z istiny 16.307,37 EUR, zmluvného úroku 2.986,60 EUR, úroku z omeškania 453,85 EUR, poplatkov 24 EUR a úroku z omeškania z istiny vo výške 5% ročne od 15. 12. 2020 do zaplatenia. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 37 ods. 1, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1, zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) a § 1a ods. 1, § 3 ods. 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. Konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá bola uzavretá platne a obsahovala zákonom predpísané náležitosti. Nebolo sporné, že banka poskytla žalovanému úver vo výške 17.000,- EUR, ktorý úver sa žalovaný zaviazal spolu s dojednaným úrokom vrátiť formou splátok. Taktiež nebolo sporné, že žalovaný spočiatku splátky úveru uhrádzal, avšak neskôr prestal tieto platiť, a preto banka žalovaného upozornila na omeškanie so splácaním dlhu a zároveň ho upozornila aj na možnosť zosplatenia úveru. Žalovaný napriek tomu svoj dlh neuhradil, a preto banka úver ku dňu 10. 08. 2020 zosplatnila. Nedoplatok na istine predstavoval 16.307,37 EUR a úrok do zosplatenia dlhu bol vo výške 2.471,38 EUR a kapitalizované úroky vo výške 453,85 EUR, ktoré nároky považoval okresný súd za preukázané a zákonné a tieto žalobcovi priznal (I. výrok). Vo zvyšnej časti a to vo vzťahu k zmluvnej pokute vo výške 24 EUR žalobu zamietol, nakoľko zmluvné dojednanie podľa čl. 2 ods. 6 zmluvy považoval za neurčité v zmysle § 37 ods. 1 OZ, a teda za neplatné a nepreukázané. Rovnako považoval za nedôvodný aj nárok žalobcu na zaplatenie časti zmluvných úrokov vo výške 515,22 EUR, keďže v zmluve absentovalo dojednanie, ktorým by si mohol uplatňovať zmluvný úrok aj po predčasnom zosplatení úveru. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/113/2018, 1Cdo/108/2020, 5Cdo/42/2020 a 3Cdo/113/2019. Aj v tejto časti vyhodnotil nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatení ako nedôvodný, a preto ho zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a tieto podľa pomeru úspechu a neúspechu priznal žalobcovi vo výške 97%.

3. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Navrhol rozsudok zmeniť tak, že vo zvyšnej časti žalobe vyhovie a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania alebo rozhodnutie okresného súdu v odvolaní napadnutom rozsahu zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nestotožnil sa s právnym posúdením veci prvoinštančným súdom, ktorý zamietol nárok na poplatky vo výške 24 EUR z dôvodu, že tieto boli dojednané neurčito a neplatne. Mal za to, že v zmluve bolo jasne a zrozumiteľne uvedené, kedy a za akých okolností bola banka oprávnená vyúčtovať žalovanému zmluvnú pokutu. Rovnako sa nestotožnil ani s právnym posúdením súdu prvej inštancie, kedy mu bol priznaný nárok na zaplatenie riadneho úroku iba do zosplatenia. Poukázal na to ustanovenia § 503 ods. 3, § 505 a § 506 Obchodného zákonníka, podľa ktorých má veriteľ nárok na riadne úroky aj po vyhlásení mimoriadne splatnosti úveru až do riadneho zaplatenia. Bol toho názoru, že na základe zákona veriteľovi prináleží zmluvný úrok aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/113/2019 zo dňa 30. 07. 2019, ako aj na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

5. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario) s použitím § 219 ods. 3 CSP a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku II. ktorým zamietol nárok žalobcu na zmluvné úroky po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zmenil podľa ust. § 388 CSP a zároveň v časti výroku II. rozsudku okresného súdu, ktorým žalobcovi nepriznal nárok na zmluvnú pokutu vo výške 24 EUR potvrdil rozhodnutie okresného súdu v súlade s § 387 ods. 1 CSP.

6. Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie záverov okresného súdu, ktorý v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (II. výrok) ako aj závislého výroku o trovách konania (III. výrok). Súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel v rozsahu uplatnenej istiny príslušenstva, kapitalizovaných zmluvných úrokov do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a úrokov z omeškania. Vo zvyšnej časti nárok žalobcu na zaplatenie kapitalizovaných úrokov po vyhlásení mimoriadnej splatnosti do 09. 12. 2020, v celkovej výške 515,22 EUR zamietol a rovnako zamietol nárok žalobcu na zmluvnú pokutu v celkovej výške 24 EUR za tri upomienky za omeškané úhrady po 8 EUR.

7. Odvolací súd úvodom uvádza, že je mu z rozhodovacej činnosti dobre známa doterajšia rozdielna prax prvoinštančných, ale aj odvolacích súdov týkajúca sa rozhodovania o nárokoch na úroky z úveru za čas po splatnosti pohľadávky do vrátenia úveru. V rozhodovacej praxi sa bolo možné stretnúť s názorom, že úroky z úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, ale aj s opačnými rozhodnutiami vyjadrujúcimi názor, že povinnosť platiť úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov v spotrebiteľských vzťahoch trvá aj po splatnosti pohľadávky až do vrátenia úveru (a do tejto kategórie patria aj žalobcom v odvolaní označené rozhodnutia krajských súdov). Uvedený stav vznikol ako dôsledok toho, že ohľadne tejto problematiky neexistovala ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít, resp. neexistovalo ani rozhodnutie najvyšších súdnych inšancií, ktoré by sa priamo a vecne zaoberalo otázkou nároku veriteľa na dohodnuté zmluvné úroky za čas po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Za také totiž nemožno považovať rozhodnutia, ktoré sa tejto problematiky dotkli len okrajovo (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/113/2018) alebo vecne riešili inú otázku (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo/143/98 týkajúce sa platenia úrokov z omeškania z dlžných úrokov z úveru), resp. sa týkali prieskumu záverov všeobecných súdov v tejto problematike iba z hľadiska ústavnej konformity (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012).

8. V tejto situácii rozhodoval aj okresný súd a priklonil k názoru o prípustnosti dohodnutých úrokov z úveru iba do času (predčasnej) splatnosti úverového dlhu, keďže zmluvné strany, t. j. banka a žalovaný nemali v zmluve dojednané platenie zmluvných úrokov aj po zosplatnení úveru. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že stranami uzavretá zmluva má spotrebiteľský charakter podľa § 52 ods. 1 OZ a na túto sa vzťahujú aj príslušné ustanovenie ZoSÚ, pričom okresný súd správne dospel k záveru, že zmluva obsahovala všetky obligatórne náležitosti v súlade so ZoSÚ, a preto ju nebolo možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Rovnako v konaní nebolo sporné, že žalovaný bol v omeškani, a preto banka upozornila žalovaného na možnosť zosplatnenia úveru, a následne došlo k účinnému zosplatneniu úveru, keďže žalovaný napriek výzve a upozorneniu dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradil.

9. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. Doba trvania zmluvy pri jej vzniku je teda časovo ohraničená, pričom ani Obchodný zákonník nedáva priamu odpoveď na otázku, do akej doby je dlžník povinný platiť úroky z poskytnutého úveru, resp. či veriteľovi patria zmluvné úroky pri predčasnom zosplatnení úveru iba do okamihu zosplatnenia alebo až do doby skutočného vrátenia úverových prostriedkov. V právnej úprave teda absentuje výslovná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

10. V situácii, kedy dlžník z úverového vzťahu porušil svoju povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania, pričom sa nevyžaduje osobitné dojednanie o tom, že je dlžník povinný platiť úroky aj po zosplatnení. Povinnosť platiť zmluvné úroky vyplýva priamo zo zmluvy, kedy si veriteľ s dlžníkom dojednali odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov, pričom porušenie povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas a následne zosplatnenie úveru, nemôžu byť na ťarchu veriteľa, ktorý zosplatnil úver z dôvodu neplnenia zmluvných povinností zo strany dlžníka, ktorý by sa tak dostal do výhodnejšieho postavenia, kedy by už nemusel platiť zmluvné úroky, ale iba úroky z omeškania, ktoré sú niekoľkonásobne nižšie. Zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание pristupuje k povinnosti platiť zmluvné úroky aj povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Predmetnú právnu otázku týkajúcu sa nároku veriteľa na úroky z omeškania riešil Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 16. 06. 2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020, na ktoré poukázal

aj súd prvej inštancie, a ktoré bolo aj zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 5/2021. Jeho právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1Cdo/94/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/35/2020, 4Cdo/66/2020, 5Cdo/46/2020, 6Cdo/56/2020, 7Cdo/38/2020, 7Cdo/186/2020, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020.

11. V prejednávanom prípade z dôkazov vykonaných okresným súdom vyplýva, že banka ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi na základe zmluvy zo dňa 18. 05. 2018, úver vo výške 17.000 EUR za účelom splatenia viacerých úverov žalovaného. Úroková miera bola vo výške 9,40 % ročne, pričom žalovanému bola poskytnutá zľava za podmienok uvedených v Zverejnení a výsledná výška úrokovej sadzby bola 7,90% ku dňu poskytnutia úver. Výška mesačnej anuitnej splátky bola 241,85 EUR, pričom splatnosť prvej splátky bola dňa 13. 07. 2018 a splatnosť poslednej splátky dňa 13. 06. 2026 (t. j. 96 mesačných splátok). Celková čiastka spojená s úverom 23 215,74 EUR.

12. Vychádzajúc z týchto úverových parametrov je možné matematickým prepočtom dospieť k tomu, že ak celková čiastka, ktorú mal pri úvere žalovaný zaplatiť pri riadnom priebehu úverového vzťahu (t. j. pri riadnom a včasnom plnení dohodnutých splátok) predstavovala sumu 23.215,74 EUR. Z toho vyplýva, že žalovaný mal na úrokoch zaplatiť celkovo sumu 6.215,74 EUR (celková čiastka 23.215,74 EUR mínus výška poskytnutého úveru 17.000 EUR). Inými slovami, pri dodržaní splátkového kalendára zo strany žalovaného by banke a následne žalobcovi prináležali úroky z istiny úveru vo výške 6.215,74 EUR. Žalovaný uhradil na úrokoch sumu 785,92 Eur a okresný súd priznal žalobcovi úroky do zosplatenia vo výške 2.471,38 EUR, t. j. spolu 3.257,30 EUR, a preto dlh žalovaného na úrokoch z poskytnutého úveru predstavuje sumu 2.958,44 EUR (6.215,74 EUR mínus 3.257,30 EUR) a táto je zvyšnou časťou úroku z istiny úveru vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností žalovaný ako dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Keďže žalobca si v konaní uplatnil kapitalizované úroky zo zmluvy po zosplatení len vo výške 515,22 EUR, pričom súd je v súlade s § 216 ods. 1 CSP viazaný žalobným návrhom, a tento nemôže prekročiť, odvolací súd z uvedených dôvodov zmenil napadnutý rozsudok a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok v sume 515,22 EUR.

13. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby o zaplatenie sumy 24,- EUR, titulom zmluvnej pokuty za zaslanie troch upomienok zo strany banky, odvolací súd rozsudok okresného súdu v tejto zamietajúcej časti potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd sa síce nestotožnil so záverom prvoinštančného súdu o neurčitosti, resp. prípadnej neprijateľnosti zmluvného dojednania o zmluvnej pokute v zmysle čl. II. bod 6 zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu zmluvná pokuta bola dojednaná platne v zmysle § 544 OZ, kde výška zmluvnej pokuty bola jednoznačne určená vo výške 8 EUR, a táto bola splatná po doručení upozornenia na omeškanie s riadnym plnením povinností zo zmluvy. Na druhej strane síce žalobca predložil súdu upomienky zo dňa 28. 01. 2019, 28. 02. 2019 a 28. 03. 2019, avšak nepreukázal ich doručenie do dispozičnej sféry žalovaného. Z uvedeného dôvodu tak žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, a preto okresný súd rozhodol vecne správne, ak v tejto časti žalobu zamietol.

14. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu, musel podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP rozhodnúť o trovách celého konania (prvoinštančného aj odvolacieho konania). Odvolací súd vychádzal z ust. § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade bol žalobca neúspešný v rozsahu o zaplatenie sumy 24,- EUR, t. j. len v pomerne nepatrnej časti (ako to vyplývalo z predchádzajúcej úpravy Občianskeho súdneho poriadku). Preto mu odvolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov konania na súde prvej inštancie a tiež náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,

- c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.